

edagen« og »Børnehjælpsdagen« ikke er blevet anset for »erhvervsdrivende« i relation til markedsføringslovens § 8 om præmiekonkurrencer. Også sportsforeninger, faglige foreninger, selskabelige foreninger og andre foreninger med et ikke-økonomisk formål vil i almindelighed falde uden for begrebet erhvervsdrivende.

Offentlige virksomheder vil som anført i bemærkningerne til lovforslaget s. 9 kun kunne anses for erhvervsdrivende i det omfang, virksomheden kan sidestilles med privat erhvervsvirksomhed, smlg. herved markedsføringslovens § 1, forbrugerklagenævnslovens § 2, jfr. § 1 i bekendtgørelse nr. 193 af 28. maj 1975 om forbrugerklagenævnets virksomhedsområde, og Forbrugerkommissionens betænkning II s. 17 og 37.

Spørgsmål:

»Vil lodseddelsalg være omfattet af lovforslagets bestemmelser og i hvilket omfang?«

Svar:

Efter lov af 6. marts 1869 om klasselotteriet og forbud mod andet lotteri m. m. er det forbudt at foranstalte lotteri, medmindre der er givet tilladelse hertil, og en sådan tilladelse kan kun gives til lotterier, hvis formål er velgørende eller almennyttigt.

Endvidere indeholder markedsføringslovens § 8 et generelt forbud imod, at erhvervsdrivende fordeler gevinster ved lodtrækning, præmiekonkurrence eller anden foranstaltning, hvis udfald helt eller delvis beror på tilfældet.

Da der således ikke kan afholdes lotteri til fordel for erhvervsdrivende, men kun i velgørende eller almennyttigt øjemed, og da loven kun finder anvendelse på aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere og på erhvervsdrivendes henvendelser til forbrugere, jfr. § 1, og vedrørende begrebet »erhvervsdrivende« svaret på udvalgets spørgsmål 19, vil loven ikke omfatte lodseddelsalg, som efter de gældende regler er lovlige.

Spørgsmål:

»Hvordan kan bevisbyrden i § 1, stk. 3, opfyldes?«

Svar:

Efter lovforslages § 1, stk. 3, har den erhvervsdrivende bevisbyrden for, at en aftale, han har indgået, ikke er en forbrugeraftale.

I definitionen af begrebet forbrugeraftale i § 1, stk. 2, indgår tre led: *at* aftalen er indgået af en erhvervsdrivende i dennes erhverv, *at* den erhvervsdrivendes ydelse hovedsagelig skal være bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for den anden part, samt *at* den erhvervsdrivende vidste eller burde vide dette. Den erhvervsdrivende kan derfor opfylde sin bevisbyrde efter stk. 3 ved at godtgøre, at et eller flere af disse tre led ikke er til stede i det konkrete tilfælde.

Spørgsmålet om bevis for, at det *første led* i definitionen ikke er til stede, kræver ingen nærmere kommentar.

Med hensyn til definitionens *andet led* må der som udgangspunkt lægges vægt på, hvilken anvendelse der faktisk er blevet gjort af den pågældende genstand eller ydelse. Kan den erhvervsdrivende eksempelvis godtgøre, at en indkøbt regnemaskine faktisk hovedsagelig er blevet anvendt erhvervsmæssigt, må det påhvile den anden part at godtgøre, at maskinen desuagtet hovedsagelig var bestemt til privat anvendelse, da aftalen blev indgået.

Med hensyn til *trede led* i definitionen kan den erhvervsdrivende opfylde sin bevisbyrde ved at godtgøre, at han hverken vidste eller burde vide, at genstanden eller ydelsen hovedsagelig var bestemt til ikke-erhvervsmæssig anvendelse for den anden part. Ved bedømmelsen af spørgsmålet om, hvad den erhvervsdrivende burde have indset, må der foruden på den anden parts tilkendegivelser bl. a. lægges vægt på varens (ydelsens) art og på, om det sted, hvortil den efter aftalen skal leveres, er en forretningsadresse eller en privat bopæl, jfr. bemærkningerne til lovforslaget side 9. Skal en vare, som normalt anvendes erhvervsmæssigt, efter aftalen leveres til en forretningsadresse, må den erhvervsdrivende således, hvis der ikke foreligger specielle tilkendegivelser fra den anden part, i almindelighed kunne gå ud fra, at genstanden er bestemt til erhvervsmæssig anvendelse. Henvisningen til de objektive omstændigheder omkring aftalens indgåelse vil derfor i et sådant tilfælde normalt være tilstrækkelig til at opfylde bevisbyrden.

Spørgsmål: